

bedsmænd; men hvorledes man paa Pensionslisterne kan finde Personer af alle forskjellige Livsstillinger, som aldrig have været i nogen Stats tjeneste, det er indtil dette Dieblisk en Gaade, og vil vedblive at være det, saalænge indtil disse Forhold blive undersøgte fra Grunden af. Jeg troer iøvrigt at burde modsigende Sætning, at en kongelig Resolution for en Pension for Livstid er bindende for Efterslægten, saalænge ikke den „haarde Nødvendighed“ byder at gjøre et Brud derpaa. Jeg troer, at dersom man tillægger Kongerne en saa stor Magt, at de kunne for en lang Arrække efter deres Død disponere over Statskassen, saa vilde man snart gjøre al Statsstyrelse umulig, thi saa vilde Kongerne blive paatrængte af en saadan Masse af Tiggere, at de for at stille sig af med dem maatte give dem flige Løfter, som da Efterslægten vilde være nødt til med megen Besvær at holde. Jeg troer, at enhver Tid er Herre over sine egne Forhold. Den Konge, som nu regierer i Danmark, og den hele lovgivende Magt er berettiget til at bestemme, hvorvidt den vil uddele noget af Statskassen eller ikke. (Hør!) Iøvrigt er der jo for Dieblisset slet ikke Tale om at tage en Beslutning om en saadan Commisjons Nedsættelse; der er ikke Tale om Andet end om at tilstede Forslagets Fremme. De Herrer, som sige: „Vi ere dog ikke ganske imod dette Forslag“ maae altsaa aabenbart stemme for, at det kan komme under nærmere Forhandling, hvorimod de, som ere ganske imod det, og som mene og sige: „saadan Undersøgelse skulle vi nok faae paa en anden Maade“, eller „en saadan Undersøgelse ville vi slet ikke have“, eller som have en særdeles Grund til at være derimod, ja de kunne meget vel stemme imod Forslagets nærmere Prøvelse.

Krieger: Det forekommer mig, at de sidste Bemærkninger, der bleve fremsførte af den ærede Taler, der nys havde Ordet, ere fuldkommen vel begrundede. Der er i Dieblisset Spørgsmaal om Sagens Fremme, og, som jeg sidst tillod mig at antyde, da jeg med et Par Ord forklarede min Mening, det forekommer mig, at Sagen maa fremmes, saalænge vi ikke veed, naar Statsrevisorerne skulle vælges, og om det antages, at den Instrux,

som sidst blev vedtagen ved den første Resolution, bliver fastholdt, og som gik ud paa at udnævne Revisorer „for at forberede Revisionen af Regnskabet for 1850—51, ved at gennemgaae det forudgaaende Mars Regnskab og fuldstændig belyse og sikkre Alt, hvad der hører til dette vigtige Overgangspunkt, samt undersøge Pensionslister, Listerne fra Raadessecretariatet, Forskuds- og Laanelister, Activernes Burdering osv.“. Fastholdes denne Instrux for Revisorerne, og vælges disse Revisorer snart, da troer jeg rigtignok, at nærværende Undersøgelsescommisjon ikke vil finde sin Plads imellem Finantsudvalget, naar det opfylder sin Pligt, og de Revisorer, som vælges med en saadan Instrux, naar de opfylder deres Pligt; men netop fordi man ikke veed, om dette skeer, saa synes mig, at der for Tiden er Grund til at undersøge Sagen. Jeg maa ogsaa gjøre opmærksom paa, at der er et Punkt, som aldeles ikke er berørt, men som dog turde være det Væsentligste ved en saadan Undersøgelse, nemlig de Understøttelser, som ere givne igennem Raadessecretariatets Bet, foruden andre, som ligge udenfor det egentlige Pensionsvæsen.

Mowad: Jeg troer, at det vel er tilstrækkelig oplyst, at man ikke ved en saadan Undersøgelse, hvad Pensionerne angaaer, kan komme til det Resultat, at man vilkaarlig skulde kunne nedsætte engang bevilgede Pensioner, forsaavidt de ere bevilgede efter de gjældende Regler, det troer jeg maa staae fast. Det er aldeles rigtigt, at den ærede Forslagsstillers Forslag indeholder en Deel andre Punkter, som ligesaafuldt kunde være Gjenstand for nærmere Undersøgelse, men det forekommer mig dog, at Forslaget lider i dobbelt Henseende, dels nemlig forsaavidt det skulde støtte sig paa, at Landet var kommet i en saadan Tilstand, at Bønderne nu begynde at gaae fra deres Gaarde; thi skulde Undersøgelsen begrundes deri, saa maatte den omfatte den hele Statshusholdning, men naar den ikke gjør det, saa mener jeg, at den maatte indskrænke sig netop til de Punkter, om hvilken Rigsdagen virkelig kunde tage Beslutning uden at komme i Strid med de ved Grundloven givne midlertidige Lovbestemmelser. Jeg kan ikke negte, at det har